

Der er en anden Militærsag, som jeg gerne med nogle Ord vil dvæle ved. Forleden er der død en Soldat; det angives officielt, at han er død af et Hjerteslag efter nogle Øvelser under en Manøvre, som foretoges nede ved Køgeegnen. Jeg har talt med et Par Læger om denne Sag. Man har jo ikke andre Oplysninger end dem, der staa i Bladene — at faa Oplysninger hos de militære Myndigheder er enten meget vanskeligt eller helt umuligt —, og disse Læger mene, efter hvad de have kunnet se af Bladene, at denne Mand ikke er død af et Hjerteslag, men af Forfrysning; han har ikke kunnet udholde den Lidelse og den Kulde, som ere forbundne med at ligge under saa frygtelig slette Forhold, som de her have ligget under. Han blev ogsaa begravet under militær Honnor. Jeg haaber, at man ved den Undersøgelse, som Forsvarsministeren vil anstille, vil lade sig det være magtpaaliggende at faa alle Enkeltheder vedrørende denne Sag dragne frem. De ledende indenfor Militæret, maa vide, at selv om der her i dette Land er gennemført en Forsvarsordning, som mit Parti og de Radikale have imødegaaet, er der ikke dermed givet frit Slag, men der er stadig en stærk og levende Villie, der gaar ud paa, at man forlanger den menige Soldat behandlet paa en ordentlig og sømmelig Maade. Hvor Talen er om Soldaternes Behandling her i Danmark, er det den almindelige Opfattelse, at de ledende Folk ere bedre og mere humane overfor dem, end Tilfældet er i Udlandet. Men det er slet ikke Tilfældet. Det er i Virkeligheden saaledes, at det er en preussisk Aand, som har holdt sit Indtog indenfor mange af de ledende militæres Kredse. Den norske, den svenske, den franske, den hollandske og den engelske Soldat bliver behandlet meget bedre end den danske. Man vil ikke i disse Lande vove at byde ham det, man byder ham herhjemme, og den Kritik, der som sagt kommer frem i Pressen, er kun et svagt Udtryk for den berettigede Misfor nøjelse, som er til Stede.

Jeg vil gerne henvende nogle Ord til den højtærede Indenrigsminister. Ved et Møde, som har været afholdt i denne Sommer — han har holdt en Række Møder —, har han udtalt, at vi vare ved at forgaa i Humanisme. Nu kender jeg kun den højtærede Indenrigsminister som en human og flink Mand — naar man har henvendt sig til ham i Spørgsmaal, hvor det gjaldt om at skaffe forurettede deres Ret, har han stillet sig endog meget imødekommende — jeg ved heller ikke, om den Udtalelse,

der er tillagt ham, er korrekt refereret, den er neppe Udtryk for hans rent menneskelige Opfattelse. Som sagt, jeg vil gerne rette et Par Spørgsmaal til den højtærede Indenrigsminister. Er det foreneligt med Alderdomsunderstøttelseslovens Aand, at den københavnske Fattigborgmester har nægtet en 68-aarig Kvinde Alderdomsunderstøttelse, fordi hun har deltaget i en Strejke? Denne 68-aarige Kvinde, der bor i Utterslev — jeg har i Morges besøgt hende —, har siden hun var en lille Pige, arbejdet for sit Udkomme. Hun har været Enke i 19 Aar og havde 3 ukonfirmerede Børn, da hun blev Enke. Hun fik af Fattigvæsenet en Krone om Ugen i Hjælp for hvert af disse Børn, men da de to Børn vare konfirmerede, frasagde hun sig Fattighjælp. Hun har i 10 Aar i sin Ungdom haft 3 forskellige Tjenestepigepladser, hvilket tyder paa, at vi have at gøre med en dygtig og brillant Arbejderske. Hun har stedse arbejdet for sit Udkomme, hendes Løn har som de fleste arbejdende Kvinders været ringe. Nu deltog hun i Udførelsen af et Arbejde paa en Fabrik i Søborg, og de andre arbejdende Kvinders Løn var 8 højst 9 Kr. om Ugen. Saa strejkede disse fattige Kvinder, for at faa deres Lønforhold forbedret — de have ikke anden Vare at sælge end deres Arbejds-kraft. Hun har deltaget i denne Strejke, hun har stillet sig Side om Side med sine kvindelige Kammerater for at forbedre sine egne og de andres Kaar, det er en Kvinde, der gerne vil arbejde. Jeg har været Formand for et Alderdomsunderstøttelsesudvalg i Aarhus i flere Aar og har som saadan haft rig Lejlighed til at lære de Typer af gamle Mennesker at kende, som melde sig til Alderdomsunderstøttelse. Der er blandt dem en stor Flok af gamle, trætte Mennesker, som henvender sig om Hjælp, der er en Del, som benytter sig af den Ret, den Adgang, Loven giver til at faa Alderdomsunderstøttelse, som aldrig kan faa nok, som stadig klager og stadig kritiserer — jeg stiller ikke disse Folk sammen med dem, der klage med Rette. Jeg kender ogsaa den Type, hvortil denne arbejdende Kvinde hører, det er Folk, som holde ud til ind i de gamle Aar for ikke at modtage nogen Hjælp, de ville helst arbejde. Jeg synes, dette er en Bestræbelse, som vi alle skulle være glade ved. At denne 68-aarige Kvinde har deltaget i en Strejke, er ikke en Handling, man kan forkaste, derved bliver hun netop stor. Man kan være overbevist om, at denne gamle Kvinde, som sammen med de andre forlader sit Arbejde og holder ud i Strejkens Dage, er en god Kammerat.